

GENERALNY DYREKTOR OCHRONY ŚRODOWISKA

Warszawa, 12 sierpnia 2026 r.

DOOŚ-WDŚI.420.33.2025.SP.12

DECYZJA

Generalny Dyrektor Ochrony Środowiska, po rozpatrzeniu odwołania Elektrownia Wiatrowa Baltica - 1 Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z 30 października 2025 r. od decyzji Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Gdańsku z 17 października 2025 r., znak: RDOŚ-Gd-WOO.420.59.2023.AM.42, określającej środowiskowe uwarunkowania realizacji przedsięwzięcia pn.: „Morska Farma Wiatrowa Baltica-1”, na podstawie art. 138 § 1 pkt 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2025 r. poz. 1691), dalej k.p.a., art. 71 ust. 2 pkt 1 i pkt 2 i art. 82 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. z 2026 r. poz. 670), dalej u.o.o.ś.,

1. uchyla punkt F decyzji w brzmieniu:

„Stwierdzić konieczność przeprowadzenia ponownej oceny oddziaływania na środowisko w ramach postępowania o wydanie decyzji o pozwoleniu na budowę, ze szczególnym uwzględnieniem:

1. Określenia sposobów fundamentowania oraz precyzyjnego określenia powierzchni trwale zajętych pod fundamenty i w oparciu o to, dokonanie oceny oddziaływania tego etapu inwestycji na poszczególne komponenty środowiska przyrodniczego, wraz z analizą sposobu konserwacji elementów konstrukcyjnych MFW Baltica-1.
2. Określenia rozmieszczenia i parametrów poszczególnych turbin i platform i wpływu ww. elementów na dostępność tego obszaru dla zwierząt, w tym zwłaszcza ptaków morskich i ssaków morskich oraz określenie wpływu na długodystansowe szlaki migracyjne ptaków oraz przeloty w skali lokalnej.
3. Określenia kluczowych parametrów elektrowni wiatrowych.
4. Wskazania dokładnej lokalizacji oraz parametrów morskich stacji elektroenergetycznych jak również rodzaju i wielkości fundamentów, na których zostaną posadowione.
5. Obliczeń modelowych w zakresie kolizyjności ptaków, które będą oparte na parametrach elektrowni wiatrowych obszaru MFW Baltica-1.
6. Propozycji rozwiązań minimalizujących oddziaływania hałasu i zmniejszenia zasięgu jego oddziaływania, adekwatnych do przyjętych metod fundamentowania.

7. Analizy zasadności zastosowania systemu czasowego wyłączania poszczególnych elektrowni lub grup elektrowni wiatrowych w okresach intensywnych migracji dla większej liczby gatunków ptaków przelatujących na wysokości kolizyjnej.

W ramach ponownej oceny oddziaływania na środowisko nie stwierdza się obowiązku przeprowadzenia postępowania dot. transgranicznego oddziaływania na środowisko w myśl art. 104 ustawy ooś.”

i w tym zakresie orzeka:

„Nie stwierdzam obowiązku przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko oraz postępowania w sprawie transgranicznego oddziaływania na środowisko w ramach postępowania w sprawie wydania decyzji, o których mowa w art. 72 ust. 1 pkt 1 u.o.o.ś.”.

Uzasadnienie

Cytowaną w sentencji decyzją RDOŚ w Gdańsku, po rozpatrzeniu wniosku Elektrownia Wiatrowa Baltica - 1 sp. z o.o. z 24 lipca 2023 r., na podstawie art. 71 ust. 2 pkt 1 i pkt 2 oraz art. 82 u.o.o.ś., określił środowiskowe uwarunkowania realizacji przedsięwzięcia.

Od ww. decyzji Elektrownia Wiatrowa Baltica - 1 sp. z o.o. wniosła odwołanie w części, tj. w zakresie punktu F, w którym przedstawiła naruszenie:

1. art. 7, art. 77 § 1 i art. 80 k.p.a. w związku z art. 82 ust. 2 u.o.o.ś. poprzez poniesienie dokonania ustaleń faktycznych pod kątem przesłanek nałożenia w zaskarżonej decyzji obowiązku przeprowadzenia ponownej oceny oddziaływania na środowisko w ramach postępowania o wydanie decyzji o pozwoleniu na budowę i przyjęcie *a priori*, że obwiedniowy model oceny oddziaływania na środowisko przemawia w każdym wypadku za nałożeniem takiego obowiązku, niezależnie od indywidualnych okoliczności sprawy, co stanowiło naruszenie zasady prawdy obiektywnej i wskutek czego wspomniany obowiązek został nałożony na skarżącą mimo braku faktycznych przesłanek za tym przemawiających;
2. art. 6, art. 7 i art. 77 § 1 k.p.a. w związku z art. 82 ust. 2 u.o.o.ś. poprzez kierowanie się przede wszystkim generalnymi тезami zawartymi w „Wytycznych w zakresie oceny oddziaływania na środowisko morskich farm wiatrowych” opracowanych przez Macieja Stryckiego z zespołem w 2025 r. na zlecenie GDOŚ, które są dokumentem o charakterze poradnikowym, niestanowiącym źródła powszechnie obowiązującego prawa, zamiast na ustalonych samodzielnie przez organ indywidualnych okolicznościach faktycznych przedmiotowej sprawy przemawiających za nałożeniem obowiązku przeprowadzenia ponownej oceny oddziaływania na środowisko, co stanowiło naruszenie zasady praworządności oraz obowiązku organów administracji w zakresie wszechstronnego oraz wyczerpującego ustalenia stanu faktycznego sprawy i co również doprowadziło do bezpodstawnego nałożenia takiego obowiązku na skarżącą;
3. art. 7, art. 77 § 1, art. 107 § 3 i art. 11 k.p.a. poprzez wybiórczą analizę materiału dowodowego przejawiającą się w pominięciu okoliczności faktycznych podnoszonych przez skarżącą, co samo w sobie stanowiło też naruszenie zasady przekonywania, polegające na pominięciu w uzasadnieniu decyzji RDOŚ w Gdańsku z 17 października

2025 r. stanowiska spółki prezentującego argumenty przemawiające przeciwko nałożeniu na nią obowiązku przeprowadzenia ponownej oceny oddziaływania na środowisko;

4. art. 8 § 2 k.p.a. poprzez odstąpienie bez uzasadnionej przyczyny od utrwalonej praktyki rozstrzygania spraw w takim samym stanie faktycznym i prawnym przejawiające się w nałożeniu na skarżącą obowiązku przeprowadzenia ponownej oceny oddziaływania na środowisko, mimo iż m.in. w analogicznej sprawie dotyczącej określenia środowiskowych uwarunkowań realizacji przedsięwzięcia pn. „Morska Farma Wiatrowa Baltica” na wniosek podmiotów należących do tej samej grupy kapitałowej co spółka, organ pierwszej instancji takich obowiązków nie nałożył;
5. art. 8 § 1 k.p.a. poprzez uchybienie zasadzie budzenia zaufania do władzy publicznej wyrażające się w naruszeniu wymogu proporcjonalności i równego traktowania, polegających na nałożeniu na spółkę obowiązku przeprowadzenia ponownej oceny, analogicznie jak w decyzjach o środowiskowych uwarunkowaniach wydanych dla innych morskich farm wiatrowych i z powołaniem się na tożsame kryteria, mimo iż pomiędzy sprawami tymi zachodziły daleko idące różnice w stanie faktycznym, które w przypadku przedmiotowej sprawy - odmiennie niż w innych postępowaniach - nie przemawiały za nałożeniem w decyzji RDOŚ w Gdańsku z 17 października 2025 r. obowiązku przeprowadzenia ponownej oceny oddziaływania na środowisko;
6. art. 107 § 3 k.p.a. w związku z art. 82 ust. 1 pkt 4 w związku z ust. 2a i art. 85 ust. 2 pkt 1 lit. c u.o.o.ś. poprzez szczegółowe zdefiniowanie zakresu, w jakim ponowna ocena powinna zostać przeprowadzona, bez przedstawienia w tym względzie jakiegokolwiek uzasadnienia i odniesienia do konkretnych okoliczności faktycznych niniejszej sprawy przemawiających za przyjęciem takiego akurat zakresu.

Ponadto spółka, na podstawie art. 138 § 1 pkt 2 k.p.a. i art. 76 ust. 6 w związku z ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 17 grudnia 2020 r. o promowaniu wytwarzania energii elektrycznej w morskich farmach wiatrowych (Dz. U. z 2025 r., poz. 498, ze zm.) wniosła o uchylenie pkt F w sentencji decyzji RDOŚ w Gdańsku.

GDOŚ ustalił i zważył, co następuje.

Jak wynika z art. 127 ust. 3 u.o.o.ś., GDOŚ pełni funkcję organu wyższego stopnia w rozumieniu Kodeksu postępowania administracyjnego w stosunku do regionalnych dyrektorów ochrony środowiska, zatem, zgodnie z art. 127 § 2 k.p.a., jest organem właściwym do rozpatrzenia odwołania od decyzji RDOŚ w Gdańsku.

Decyzja RDOŚ w Gdańsku z 17 października 2025 r. została doręczona spółce 17 października 2025 r. Czternastodniowy termin na wniesienie odwołania od powyższej decyzji, zgodnie z art. 129 § 2 k.p.a., upłynął 31 października 2025 r. Odwołanie spółki zostało wniesione 30 października 2025 r., zatem zachowany został ustawowy termin.

Planowane przedsięwzięcie polega na budowie morskiej farmy wiatrowej o maksymalnej mocy nominalnej wynoszącej 900 MW w polskiej wyłącznej strefie ekonomicznej. W ramach przedsięwzięcia wybudowane zostaną morskie farmy wiatrowe w ilości od 36 sztuk o mocy

jednostkowej turbiny wynoszącej 25 MW do 60 sztuk o mocy jednostkowej turbiny wynoszącej 15 MW. Ponadto wybudowane zostaną morskie stacje elektroenergetyczne w ilości 1-4 szt. oraz ułożone zostaną kable elektroenergetyczne o długości do 140 km. Inwestor przewidział możliwość montażu lądowiska dla helikopterów, tzw. helipad na platformie morskiej stacji elektroenergetycznej.

Budowę MFW Baltica-1 zaplanowano po wschodniej stronie Ławicy Środkowej, w odległości ok. 75 km na północ od linii brzegu, na wysokości gmin Smołdzino i Łeba w województwie pomorskim oraz w odległości 550 m od granicy wyłącznej strefy ekonomicznej Polski i Szwecji. Obszar MFW Baltica-1 zajmuje powierzchnię 85,53 km² i jest objęty ustaleniami planu zagospodarowania przestrzennego morskich wód wewnętrznych, morza terytorialnego i wyłącznej strefy ekonomicznej. Zgodnie z załącznikiem nr 1 do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 14 kwietnia 2021 r. w sprawie przyjęcia planu zagospodarowania przestrzennego morskich wód wewnętrznych, morza terytorialnego i wyłącznej strefy ekonomicznej w skali 1:200 000 (Dz.U. 2021 poz. 935 ze zm.) planowane przedsięwzięcie zlokalizowane zostanie w granicach akwenu POM.60.E, którego funkcją podstawową jest pozyskiwanie energii odnawialnej. Zatem budowa MFW Baltica-1 w tym akwenu jest zgodna z jego przeznaczeniem.

Inwestycja należy do przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko, o których mowa w § 2 ust. 1 pkt 5 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2019 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz.U. poz. 1839, ze zm.), dalej r.o.o.ś., tj. instalacje wykorzystujące do wytwarzania energii elektrycznej energię wiatru: o łącznej mocy nominalnej nie mniejszej niż 100 MW, lokalizowane na obszarach morskich Rzeczypospolitej Polskiej.

W ramach planowanego przedsięwzięcia dodatkowo może zostać zrealizowane przedsięwzięcie zaliczane do mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko, wymienione w § 3 ust. 1 pkt 61 r.o.o.ś., tj. lotniska inne niż wymienione w § 2 ust. 1 pkt 30 lub lądowiska, z wyłączeniem lądowisk, o których mowa w rozporządzeniu Ministra Zdrowia z dnia 27 czerwca 2019 r. w sprawie szpitalnego oddziału ratunkowego (Dz. U. poz. 1213).

W związku z kwalifikacją przedsięwzięcia jako mogącego zawsze znacząco oddziaływać na środowisko, zgodnie z § 2 ust. 1 pkt 5 r.o.o.ś., przedsięwzięcie wymaga uzyskania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach na mocy art. 71 ust. 2 pkt 1 u.o.o.ś. Zgodnie z art. 75 ust. 1 pkt 1 lit. c oraz ust. 1a u.o.o.ś. organem właściwym do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedmiotowego przedsięwzięcia jest RDOŚ w Gdańsku.

Organ odwoławczy dokonał analizy potrzeby nałożenia ponownej oceny oddziaływania na środowisko wskazanej w decyzji RDOŚ w Gdańsku z 17 października 2025 r. w odniesieniu do jej zakresu wskazanego w zaskarżonym punkcie F oraz do informacji zawartych w raporcie o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko, w wyniku której doszedł do poniższych wniosków.

Po ponownym rozpoznaniu sprawy organ odwoławczy uznał, że brak jest podstaw do stwierdzenia potrzeby przeprowadzenia ponownej oceny oddziaływania przedsięwzięcia na

środowisko. Zgromadzony materiał dowodowy, w szczególności raport, przedstawia bowiem w sposób kompleksowy charakterystykę planowanego przedsięwzięcia, jego podstawowe parametry techniczne, zakres przestrzenny, etapy realizacji oraz przewidywane oddziaływania na środowisko, a także zawiera analizę wariantową, ocenę oddziaływań skumulowanych i transgranicznych, identyfikację ryzyka wystąpienia awarii oraz opis działań minimalizujących i propozycje monitoringu. Raport został sporządzony zgodnie z art. 66 u.o.o.ś. oraz zgodnie z wymaganiami określonymi przez RDOŚ w Gdańsku w postanowieniu z 15 lutego 2024 r., znak: RDOŚ-Gd-WOO.420.59.2023.AM.13, ustalającym zakres raportu, a zatem materiał ten jest wystarczający do dokonania oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko bez potrzeby przeprowadzenia ponownej oceny.

W ocenie organu odwoławczego brak jest podstaw do utrzymania w mocy obowiązku przeprowadzenia ponownej oceny oddziaływania na środowisko w zakresie odnoszącym się do sposobów fundamentowania oraz powierzchni trwale zajętych pod fundamenty, albowiem zagadnienia te zostały opisane oraz przeanalizowane w zakresie oddziaływania na środowisko w raporcie oraz w załączniku 2 do raportu pt.: „Modelowanie rozpyły zawiesiny”. Na stronach 59-70 raportu przedstawiono możliwe do zastosowania rozwiązania konstrukcyjne fundamentów, zaś parametry techniczne poszczególnych typów fundamentów dla turbin wiatrowych zostały ujęte w tabelach 3.7-3.11, tj. dla fundamentu monopolowego, kratownicowego palowego, kratownicowego kesonowego (SBJ), grawitacyjnego. Natomiast parametry fundamentów morskich stacji elektroenergetycznych przedstawiono w tabeli 3.11 na str. 75 raportu. Oznacza to, że raport zawiera opis analizowanych technologii fundamentowania wraz z ich parametrami technicznymi.

Zagadnienia te zostały uszczegółowione w załączniku 2 do raportu, w którym na str. 29 opisano założenia technologiczne dotyczące fundamentowania i prac podwodnych, a w tabeli 3.2 na str. 30 przedstawiono założenia dla prac pogłębiarskich przy grawitacyjnej konstrukcji wsporczej dla turbin o mocy 25 MW i 14/15 MW. Następnie w ramach scenariuszy obliczeniowych na str. 46–66 przeanalizowano przygotowanie podłoża gruntowego pod grawitacyjne konstrukcje wsporcze, zarówno w gruntach spoistych, jak i niespoistych, oraz wprowadzanie w dno pala o średnicy 12 m, co pozwoliło na określenie rozprzestrzeniania się zawiesin, ich koncentracji w toni wodnej oraz odkładania się osadów na dnie morskim w wyniku różnych metod fundamentowania. W tabelach 6.1–6.4 na str. 117–123 załącznika wskazano maksymalne zasięgi stężeń, miąższości nowo powstałego osadu oraz czas pozostawiania w kolumnie wody zawiesiny przekraczającej $5 \text{ mg} \cdot \text{l}^{-1}$. Analiza wykazała, że oddziaływanie zawiesiny ma charakter lokalny i krótkotrwały, a nawet w scenariuszach konserwatywnych czas utrzymywania się zawiesiny o stężeniu przekraczającym $5 \text{ mg} \cdot \text{l}^{-1}$ co do zasady nie przekracza 21 godzin dla źródła ruchomego i 24 godzin dla źródła stacjonarnego, natomiast w scenariuszach skumulowanych analizowanych na str. 115–116 czas ten wydłuża się odpowiednio do 31 godzin i 72 godzin. Wskazano również, że w odniesieniu do oddziaływania na zawiesinę fundamentowanie grawitacyjne jest rozwiązaniem powodującym największą ingerencję, natomiast posadowienie za pomocą pali, w tym monopolali i konstrukcji kratownicowych, stanowi rozwiązanie o mniejszym zakresie ingerencji w dno. Powyższe

oznacza, że raport obejmuje analizę oddziaływania na środowisko posadowienia różnych typów fundamentów w dnie morskim.

Raport zawiera również dane pozwalające na określenie skali trwałego zajęcia dna przez fundamenty. Z zapisu na str. 280 raportu wynika, że w przypadku realizacji przedsięwzięcia w wariantcie wybranym do realizacji zmiany charakteru osadów powierzchniowych będą dotyczyć dna objętego instalacją fundamentów maksymalnie 60 turbin wiatrowych i maksymalnie 4 MSE o powierzchni 1,33 km², tj. maksymalnie 1,56% powierzchni MFW Baltica-1. Wartość ta została wykorzystana w analizach oddziaływania na makrozoobentos na str. 298 oraz w dalszych rozdziałach raportu. Natomiast ze strony 365 raportu wynika, że dodatkowo utrata siedlisk dna twardego wyniesie zaledwie 0,04–0,05 km² (0,05%–0,06% powierzchni obszaru MFW Baltica-1).

W opinii organu drugiej instancji maksymalna powierzchnia dna planowana do zajęcia pod fundamenty jest na tyle niewielka w odniesieniu do całkowitej powierzchni terenu planowanego przedsięwzięcia, że zmiany tej powierzchni nie spowodują zmiany oddziaływania na środowisko wymagającej przeprowadzenia ponownej oceny oddziaływania na środowisko.

Ponadto w raporcie przeanalizowane zostało oddziaływanie związane z zajęciem maksymalnej powierzchni dna (etap fundamentowania i eksploatacji) na poszczególne komponenty środowiska przyrodniczego. W odniesieniu do budowy geologicznej i rzeźby dna skala i znaczenie oddziaływań zostały ocenione na str. 276-278 raportu, w odniesieniu do jakości wód morskich i osadów dennych na str. 281 i 288 raportu, natomiast w odniesieniu do makrozoobentosu na str. 298–307 raportu, na których zestawiono parametry techniczne istotne dla tego receptora, wrażliwość zespołów bentosowych oraz ocenę skali i znaczenia oddziaływań. Wpływ na ichtiofaunę przedstawiono na str. 314-320 raportu. Powyższe oznacza, że raport zawiera analizę sposobów fundamentowania i skalę zajęcia dna z oceną wpływu na dno morskie, osady denne, jakość wód, bentos, ryby i ssaki morskie, czyli oddziaływań, które miałyby zostać objęte ponowną oceną oddziaływania na środowisko.

Odnosnie analizy sposobu konserwacji elementów konstrukcyjnych MFW Baltica-1 w części dotyczącej fazy eksploatacji, na str. 100 raportu wskazano działania planowane do realizacji, a w tabeli 4.7 na str. 101 raportu przedstawiono przykładowy harmonogram przeglądów i napraw elementów MFW Baltica-1. Nie wskazano co prawda konkretnych materiałów i substancji, które używane będą do konserwacji i napraw elementów konstrukcyjnych MFW Baltica-1, jednak w opisie emisji substancji do środowiska, np. w odniesieniu do wytwarzania odpadów – uwzględniono odpady wytwarzane w ramach tych działań. Ponadto zasady prowadzenia konserwacji, jak i remontów na obszarze wód morskich są objęte przepisami wykonawczymi, a zasady postępowania z pozostałościami substancji używanych podczas konserwacji są takie, jak opisano w raporcie w odniesieniu do gospodarowania odpadami i substancjami mogącymi spowodować zanieczyszczenie wód morskich. Dodatkowo w opinii GDOŚ dokładny opis konserwacji elementów konstrukcyjnych morskiej farmy nie stanowi tak istotnego źródła oddziaływania na środowisko, aby z tego powodu nałożony został obowiązek ponownej oceny oddziaływania na środowisko planowanego przedsięwzięcia.

Odnosząc się do obowiązku przeprowadzenia ponownej oceny oddziaływania na środowisko z uwzględnieniem:

- określenia rozmieszczenia i parametrów poszczególnych turbin i platform oraz wpływu tych elementów na dostępność obszaru dla zwierząt, w tym zwłaszcza ptaków morskich i ssaków morskich, a także wpływu przedsięwzięcia na długodystansowe szlaki migracyjne ptaków i przeloty w skali lokalnej,
- obliczeń modelowych w zakresie kolizyjności ptaków, które będą oparte na parametrach elektrowni wiatrowych obszaru MFW Baltica-1,

w opinii GDOŚ raport zawiera wystarczające dane na ten temat. Podstawowe parametry planowanego przedsięwzięcia wskazano w tabelach 1.1 na str. 34 raportu i 3.1 na str. 52, w których określono maksymalną moc farmy, liczbę turbin, zakres mocy pojedynczej turbiny oraz liczbę morskich stacji elektroenergetycznych, zaś granice obszaru MFW, obszaru budowy turbin, morskich stacji elektroenergetycznych i linii kablowych określono w tabelach 3.2–3.4 na str. 53–55 raportu.

Raport zawiera również materiał pozwalający na ocenę wpływu rozmieszczenia i parametrów turbin oraz platform elektroenergetycznych na dostępność obszaru MFW dla zwierząt. W odniesieniu do ssaków morskich przedstawiono wyniki monitoringu aktywności morświnów oraz obserwacji fok, zamieszczone na stronach 196–209 raportu, co pozwoliło na rozpoznanie wykorzystania analizowanego obszaru przez te grupy zwierząt. Następnie przeanalizowano skutki realizacji i eksploatacji MFW dla ssaków morskich, w tym wpływ obecności konstrukcji oraz hałasu na etapie budowy i eksploatacji, co przedstawiono w tabelach 10.28–10.34 na str. 320–329 raportu oraz tabelach 10.71–10.73 na str. 377–381 raportu.

W wyniku analizy w raporcie wskazano, że w fazie eksploatacji MFW Baltica-1 nie przewiduje się znaczącego negatywnego oddziaływania na ssaki morskie. Wyniki modelowania akustycznego wykazały, że hałas generowany przez pracujące turbiny będzie miał pomijalny wpływ na morświny, zarówno w odniesieniu do ryzyka uszkodzeń słuchu, jak i zmian behawioralnych, a potencjalne strefy oddziaływania będą niewielkie w stosunku do obszaru farmy. Również dla fok nie przewiduje się istotnych skutków związanych z hałasem operacyjnym. Natomiast odbudowa siedlisk oraz efekt rafy mogą sprzyjać zwiększeniu dostępności bazy pokarmowej i atrakcyjności obszaru dla ssaków morskich. Dodatkowo ruch statków serwisowych będzie ograniczony, dlatego jego wpływ oceniono jako nieznaczny.

Analogicznie raport odnosi się do wpływu przedsięwzięcia na ptaki morskie i ptaki migrujące. W raporcie i w załączniku 5 pt.: „Ocena oddziaływania MFW Baltica-1 na ptaki migrujące w odniesieniu do efektu bariery i ryzyka kolizji na podstawie obliczeń modelowych” zawarto materiał pozwalający na przeprowadzenie takiej analizy. W tabeli 8.1 na stronie 268 raportu przedstawiono parametry MFW Baltica-1 uwzględnione w modelowaniu ryzyka kolizji. Dane wyjściowe dotyczące liczebności, składu gatunkowego, estymacji wielkości przelotu oraz wysokości lotu ptaków migrujących zawarto w tabelach 7.9–7.15 zamieszczonych na str. 209–221. Dodatkowo na rysunkach na str. 218 przedstawiono kierunki przelotów wszystkich ptaków zarejestrowanych na stacji badawczej. Dane wyjściowe dotyczące ptaków morskich: listę gatunków ptaków morskich i ptaków wodnych, liczebność oraz udział procentowy w

ugrupowaniu poszczególnych gatunków ptaków siedzących na wodzie przedstawiono w tabelach 7.16-7.19 raportu. Analizy dot. ptaków migrujących zamieszczone są na str. 209–234, a przestrzenne rozkłady ptaków morskich przedstawiono na rysunkach na 230-233 raportu. Zatem raport obejmuje zarówno informacje o lokalnym wykorzystaniu obszaru przez ptaki, jak i dane odnoszące się do migracji, w tym do tras przelotów przez obszar planowanej farmy. Wpływ rozmieszczenia turbin i platform elektroenergetycznych na ptaki migrujące oceniono odrębnie dla efektu bariery oraz ryzyka kolizji, wyniki tej oceny zawierają tabele 10.74–10.78 na str. 382–386 raportu, dodatkowo dla fazy budowy takie informacje zamieszczono w tabelach 10.35–10.37 na str. 329–333 raportu. Wyniki wpływu MFW-Baltica-1 na ptaki migrujące zostały przedstawione na str. 382–388 raportu, w tym m.in. w tabelach 10.74–10.78, odnoszących się do efektu bariery i ryzyka kolizji dla ptaków migrujących.

W kontekście długodystansowych szlaków migracyjnych ptaków wskazano, że migracja przez rejon planowanej MFW Baltica-1 odbywa się szerokim frontem, a wpływ farmy na przebieg migracji został poddany analizie pod kątem efektu bariery i wydłużenia tras przelotu. W szczególności wskazano, że przewidywane wydłużenie trasy migracji ma ograniczony charakter, a dla analizowanych gatunków wzrost długości trasy i związanych z tym wydatków energetycznych został oszacowany ilościowo. Wymuszona zmiana trasy w celu ominięcia MFW Baltica-1 wydłużona jest średnio o 21 km, co wydłuża trasy wędrówki średnio o 1,25%, a w przypadku żurawi o 0,25%. Wydłużenie trasy o 21 km związane z efektem bariery MFW Baltica-1 zwiększy wydatki energetyczne na pokonanie trasy w znikomym stopniu. Dodatkowo w przypadku ptaków wróblowych pokonujących trasę migracji głównie w nocy i na dużych wysokościach (powyżej zasięgu rotora) efekt bariery nie wystąpi, ponieważ ptaki będą przelatywać nad MFW Baltica-1. W związku z tym znaczenie oddziaływania związanego z efektem bariery dla wszystkich grup ptaków i gatunków uwzględnionych w analizie uznano za pomijalne.

Natomiast ryzyko kolizji ptaków z elementami MFW, analizowane dla wariantu wybranego do realizacji, oceniono jako pomijalne lub mało ważne dla wszystkich uwzględnionych gatunków i grup gatunków. Wyniki modelowania wskazują, że przewidywana liczba kolizji pozostaje na bardzo niskim poziomie, najczęściej obejmując pojedyncze osobniki, a w wielu przypadkach wynosi zero. Również w odniesieniu do gęsi, mimo wyższej liczby potencjalnych kolizji w najgorszym scenariuszu, znaczenie oddziaływania uznano za pomijalne z uwagi na bardzo dużą liczebność populacji tej grupy.

Szczegółowa analiza dotycząca oddziaływania MFW na ptaki migrujące zawarta została w załączniku 5. W załączniku opisano metodykę modelowania ryzyka kolizji, w której wskazano zastosowanie powszechnie używanego modelu ryzyka kolizji Band (CRM), etapy modelowania, przyjęte założenia, współczynniki unikania, niepewności oraz sposób powiązania danych o ptakach z parametrami technicznymi farmy. W tabeli 3.1 na str. 15 załącznika przedstawiono parametry MFW Baltica-1 przyjęte do modelowania, a więc w wariantcie proponowanym przez wnioskodawcę odpowiednio 60, 50 albo 36 elektrowni wiatrowych przy mocach jednostkowych 15, 20 i 25 MW oraz w wariantcie alternatywnym 64 elektrownie, przy jednoczesnym wskazaniu średnicy rotora, minimalnego prześwitu pomiędzy

dolnym położeniem łopaty a powierzchnią wody oraz wysokości gondoli. Następnie w tabeli 3.2 zestawiono parametry biologiczne ptaków uwzględnione w modelowaniu, w tym długość ciała, rozpiętość skrzydeł, prędkość lotu i udział ptaków przelatujących na wysokości rotora. W zakresie efektu bariery analizę zamieszczono na str. 17–24 załącznika, wraz z oceną skumulowanego oddziaływania MFW Baltica-1 z innymi MFW. Odpowiednie trasy teoretyczne zilustrowano na rysunkach 4.1 i 4.2 na str. 23 i 25 załącznika. Załącznik 5 nie tylko zawiera same obliczenia modelowe, ale również ich interpretację i ocenę znaczenia uzyskanych wyników.

W wyniku modelowania ustalono, że wśród wszystkich uwzględnionych gatunków w analizie znaczenie oddziaływania wynikającego z kolizji oceniono na mało ważne dla markaczki, łodówki, żurawia i mewy małej. Dla żurawia szacowana maksymalna liczba kolizji wynosi 1 osobnik wiosną i zero jesienią, niezależnie od wariantu. Dla pozostałych gatunków znaczenie ryzyka kolizji oceniono na pomijalne.

Przeanalizowano w tym zakresie również oddziaływanie skumulowane z innymi MFW w otoczeniu planowanego przedsięwzięcia, w tym dla obszarów MFW: Bałtyk I, Bałtyk II, Bałtyk III, Baltic Power, Baltica 2, Baltica 3, BC-Wind, 44.E.1, FEW Baltic II (uwzględniającego nawet odległe MFW). Modelowanie wykazało, że dla większości gatunków śmiertelność nadal pozostaje na niskim poziomie. Oddziaływanie skumulowane w przypadku markaczki oznacza maksymalnie 68 osobników ulegających kolizji, a w przypadku żurawia maksymalnie 177 osobników wiosną, ale dla racjonalnego wariantu alternatywnego. Oddziaływania skumulowane przedstawiają celowo zawyżone śmiertelności w przypadku, gdyby ptaki rzeczywiście napotkały wszystkie MFW na swojej trasie. W związku z powyższym znaczenie oddziaływania skumulowanego oceniono na umiarkowane w przypadku żurawi i gęsi. Mało ważne oraz pomijalne znaczenie skumulowanego ryzyka kolizji wyznaczono dla wszystkich pozostałych gatunków i grup ptaków.

W fazie eksploatacji MFW Baltica-1 oddziaływanie na ptaki morskie będzie związane przede wszystkim z zajęciem siedlisk, efektem bariery i ryzykiem kolizji, emisją sztucznego światła. Największe znaczenie przypisano oddziaływaniom na bentofagi i ichtiofagi, w szczególności w zakresie wyparcia z siedlisk, ograniczenia dostępności żerowisk, efektu bariery oraz oddziaływania sztucznego oświetlenia, przy czym oddziaływania te oceniono jako długoterminowe, odwracalne, a w części przypadków o zasięgu transgranicznym lub regionalnym. W odniesieniu do mew znaczenie oddziaływań oceniono jako pomijalne, ponieważ gatunki te są mniej wrażliwe na obecność infrastruktury i działalność człowieka, a w niektórych przypadkach mogą wykorzystywać konstrukcje lub obecność jednostek pływających jako miejsca odpoczynku bądź źródło pokarmu. Promieniowanie elektromagnetyczne oceniono jako oddziaływanie mało ważne dla wszystkich analizowanych grup ptaków.

Zatem zawarte w raporcie dotyczące rozmieszczenia i parametrów turbin oraz stacji elektroenergetycznych pozwoliły na wykonanie oceny dostępności obszaru dla zwierząt, obejmującej stan istniejący, fazę budowy oraz fazę eksploatacji. W odniesieniu do ptaków morskich i ssaków morskich wykorzystano wyniki badań terenowych i monitoringu, a następnie

powiązano je z analizami oddziaływania odnoszącymi się do zajęcia przestrzeni, efektu bariery i zmian zachowań. Zatem w zakresie odnoszącym się do rozmieszczenia i parametrów turbin oraz platform, a także ich wpływu na dostępność obszaru dla zwierząt, w tym ssaków morskich, ptaków morskich i na migracje ptaków, brak jest podstaw do przeprowadzenia ponownej oceny oddziaływania na środowisko.

W ocenie organu odwoławczego brak jest podstaw do stwierdzenia potrzeby przeprowadzenia ponownej oceny oddziaływania na środowisko także w zakresie odnoszącym się do analizy zasadności zastosowania systemu czasowego wyłączania poszczególnych elektrowni lub grup elektrowni wiatrowych w okresach intensywnych migracji dla większej liczby gatunków ptaków przelatujących na wysokości kolizyjnej. Zagadnienie to zostało przeanalizowane w raporcie oraz w załączniku 5, obejmującym ocenę oddziaływania MFW Baltica-1 na ptaki migrujące w odniesieniu do efektu bariery i ryzyka kolizji na podstawie obliczeń modelowych, których skondensowane wyniki zostały w tej decyzji przytoczone.

W wyniku modelowania kolizyjności ptaków migrujących z planowaną MFW Baltica-1 w raporcie jako działanie minimalizujące oddziaływanie na ptaki migrujące przewidziane zostało wyposażenie turbin w system zdalnego wyłączania ich pracy, co pozwoli na znaczne ograniczenie ryzyka kolizji żurawi wykonujących przeloty w strefie rotorów (str. 467, 476).

RDOŚ w Gdańsku w zaskarżonej decyzji nałożył na wnioskodawcę warunek B.II.8 w brzmieniu: *Wyposażyc MFW w system pozwalający na krótkotrwałe zatrzymanie/redukcję prędkości wybranych elektrowni wiatrowych w okresach migracji ptaków. System uruchamiać w przypadku, gdy wyniki monitoringu operacyjnego wskazują, że nad obszarem MEW odbywa się intensywna migracja żurawi na wysokości kolizyjnej i w sytuacjach tego wymagających. W uzasadnieniu decyzji RDOŚ w Gdańsku napisał: Strona szwedzka wskazała jednocześnie zastrzeżenia podniesione przez organizację BirdLife Sweden odnoszące się do ryzyka występowania masowych kolizji ptaków z morską farmą wiatrową. W odniesieniu do zagadnienia związanego z minimalizacją czy ograniczaniem skutków ewentualnych kolizji wskazywanych przez BirdLife Sweden wskazać należy, że odpowiednie działania w tym zakresie zostały podjęte na podstawie wyników badań ptaków migrujących, Inwestor zaproponował już system tymczasowych wyłączeń (spowolnienia wirników) z powodu przelotów żurawi. Zgodnie z wykonaną oceną kolizyjności wykazano w stosunku do tego gatunku, że oddziaływanie kolizji może być umiarkowane z uwagi na jego znacząco mniejszy współczynnik unikania kolizji w stosunku do innych gatunków oznaczonych w trakcie badań. W związku z powyższym zasadne jest wprowadzanie odpowiednich działań - warunek nr: B.II.8, B.II.4. Zatem z uzasadnienia decyzji RDOŚ w Gdańsku wynika, że zaproponowane przez inwestora działania są odpowiednie i wynikają z badań ptaków migrujących. Skoro wnioskodawca został zobowiązany do zastosowania systemu pozwalającego na krótkotrwałe zatrzymanie/redukcję prędkości wybranych elektrowni wiatrowych w okresach migracji ptaków oraz został zobowiązany do prowadzenia wizualnego i radarowego monitoringu ptaków migrujących oraz ich reakcji na napotkane bariery, to po analizie wyników tego monitoringu RDOŚ w Gdańsku będzie miał możliwość zainicjowania działań na podstawie art. 82 ust. 1c u.o.o.ś., w celu nałożenia na wnioskodawcę dodatkowych obowiązków dotyczących*

zastosowania tego systemu w odniesieniu do innych gatunków ptaków. W opinii GDOŚ ponowna analiza oparta na modelowaniu nie będzie skutkowała innymi wynikami, niż analiza przedstawiona w raporcie opracowanym na etapie uzyskiwania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Wiarygodnych wyników dostarczy monitoring.

Kolejny zakres przeprowadzenia ponownej oceny oddziaływania na środowisko w decyzji RDOŚ w Gdańsku z 17 października 2025 r. to określenie kluczowych parametrów elektrowni wiatrowych. Jak już wskazano powyżej, podstawowe parametry przedsięwzięcia wskazano w tabelach 1.1 na str. 34 i 3.1 na str. 52 raportu, gdzie określono maksymalną moc farmy na poziomie 900 MW, moc pojedynczej turbiny w przedziale od 15 do 25 MW, liczbę turbin od 36 do 60, minimalną i maksymalną liczbę morskich stacji elektroenergetycznych (1-4 szt.) oraz maksymalną długość tras kablowych 140 km.

Raport zawiera nadto dane odnoszące się do samych konstrukcji turbin i ich parametrów decydujących o skali oddziaływania środowiskowego. Z treści zestawień wynika, że dla wariantu wybranego do realizacji analizowano turbiny o mocy od 15 do 25 MW, średnicy rotora od około 236 do 310 m, wysokości całkowitej dochodzącej do około 330 m oraz minimalnym prześwicie dolnego położenia łopaty nad powierzchnią wody wynoszącym 20 m, przy minimalnych odległościach między turbinami wynoszących 3,5 średnicy rotora i maksymalnych sięgających 12 średnic rotora. Jednocześnie w raporcie opisano parametry techniczne fundamentów poszczególnych elektrowni wiatrowych i morskich stacji elektroenergetycznych, przedstawiając je w tabelach 3.7–3.11 na str. 65–75 raportu, co oznacza, że kluczowe parametry MFW obejmujące zarówno część nadwodną, jak i elementy konstrukcyjne związane z posadowieniem urządzeń zostały przedstawione w raporcie. Na ich podstawie dokonana została analiza oddziaływania na środowisko planowanego przedsięwzięcia przy najbardziej niekorzystnych możliwych założeniach, w tym na ptaki migrujące i morskie, ssaki morskie, ryby oraz makrozoobentos.

Odnosząc się do zakresu ponownej oceny oddziaływania na środowisko w zakresie dokładnej lokalizacji oraz parametrów morskich stacji elektroenergetycznych, w pierwszej kolejności wskazać należy, że ten element infrastruktury MFW nie stanowi przedsięwzięcia mogącego zawsze znacząco oddziaływać na środowisko, ponadto z raportu wynika, że w ramach inwestycji powstanie od 1 do 4 stacji, czyli ten element MFW nie zmieni w istotny sposób oddziaływania planowanego przedsięwzięcia na środowisko.

W raporcie lokalizacja tych obiektów została powiązana z obszarem budowy turbin i wewnętrznych linii kablowych, którego współrzędne geocentryczne przedstawiono na str. 53–54 dokumentu. Raport zawiera również dane pozwalające na ustalenie parametrów technicznych morskich stacji elektroenergetycznych. Z jego treści wynika, że przewidziano możliwość zastosowania zarówno stacji transformatorowych, jak i przekształtnikowych, przy czym szczegółowe informacje dotyczące tych obiektów zostały przedstawione w opisie przedsięwzięcia na str. 59–60 oraz na str. 73–75. Z raportu wynika, że liczba i konfiguracja MSE zależy od przyjętej technologii przesyłu energii, tj. HVAC wysokoprądowej technologii przemiennoprądowej albo HVDC – stałoprądowej. Ponadto wskazano przykładowe gabaryty stacji transformatorowej i przekształtnikowej oraz ich zasadnicze wyposażenie, obejmujące

urządzenia transformacyjne lub przekształtnikowe, aparaturę rozdzielczą i sterowniczą, urządzenia kontrolne i komunikacyjne, układy awaryjnego zasilania, a także elementy obsługi technicznej, w tym możliwość lokalizacji lądowiska dla helikopterów i urządzeń dźwigowych. Tym samym materiał dowodowy zawiera nie tylko informację o samej liczbie stacji, ale również o ich funkcji, podstawowych cechach technicznych i wyposażeniu.

Nie można również podzielić stanowiska, że raport nie określa rodzaju i wielkości fundamentów morskich stacji elektroenergetycznych. Z raportu wynika bowiem, że dla MSE rozważono fundamenty monopolowe, kratownicowe oraz grawitacyjne, a zestawienie ich parametrów technicznych przedstawiono w tabeli 3.11 na str. 75 raportu. Wskazano także powierzchnie zajmowane przez poszczególne typy fundamentów (minimalne oraz maksymalne) oraz przez ich zabezpieczenia przeciwozryjne, w tym także rozwiązania przewidziane dla większych stacji transformatorowo-przekształtnikowych, które mogą wymagać posadowienia na kilku fundamentach. Raport wiąże ponadto dobór rodzaju fundamentów MSE z warunkami geologicznymi i hydrometeorologicznymi obszaru inwestycji, co oznacza, że kwestia rodzaju i wielkości fundamentów została już rozpoznana. Ponadto powierzchnia fundamentów pod MSE została uwzględniona w ogólnej powierzchni fundamentów MFW i w ich oddziaływaniach na poszczególne komponenty środowiska. Również elementy nadwodne tej infrastruktury zostały uwzględnione w analizach oddziaływania na środowisko MFW. Raport odwołuje się do parametrów MSE i ich fundamentów przy ocenie wpływu inwestycji na dno morskie, osady denne, makrozoobentos, jakość wód morskich oraz przy analizie ilości wzruszonego osadu i powierzchni zajęcia dna. Zatem dokumentacja zawiera dane wystarczające do oceny oddziaływania na środowisko również w zakresie posadowienia MSE.

Należy tu dodatkowo wskazać, że warunki nałożone w zaskarżonej decyzji RDOŚ w Gdańsku nie odnoszą się precyzyjnie do poszczególnych elementów infrastruktury planowanego przedsięwzięcia, zatem tak szczegółowy zakres ponownej oceny oddziaływania wskazany w decyzji w opinii GDOŚ nie jest uzasadniony.

W ocenie organu odwoławczego brak jest podstaw do stwierdzenia potrzeby przeprowadzenia ponownej oceny oddziaływania na środowisko również w zakresie dotyczącym propozycji rozwiązań minimalizujących oddziaływanie hałasu i zmniejszenia zasięgu jego oddziaływania, adekwatnych do przyjętych metod fundamentowania. Zagadnienie to zostało już szczegółowo rozpoznane w raporcie i w załączniku 3 pt.: „Modelowanie numeryczne propagacji hałasu generowanego poprzez palowanie na obszarze MFW Baltica-1”. W raporcie (na str. 70-73) wskazano możliwe do zastosowania techniki redukcji hałasu podwodnego związane z fundamentowaniem palowym, tj. BBC (Big Bubble Curtain), tj. wielką kurtynę bąbelkową polegającą na wytwarzaniu pierścienia pęcherzyków powietrza wokół miejsca palowania, które rozpraszają fale akustyczne i ograniczają propagację hałasu w środowisku morskim, IQIP-NMS (IQIP Noise Mitigation System), czyli system izolacyjnej obudowy otaczającej pal, redukujący energię fal dźwiękowych dzięki wykorzystaniu różnic impedancji pomiędzy wodą, powietrzem i materiałami izolacyjnymi, a także HSD (Hydro Sound Dampers), tj. wodne tłumiki dźwięku składające się z elementów gazowych i piankowych absorbujących oraz

rozpraszających dźwięk generowany podczas wbijania pali. Dodatkowo stosowane mogą być obserwacje wizualne i akustyczne, systemy odstraszenia zwierząt oraz procedura stopniowego rozruchu kafara (soft-start). Zastosowanie systemów redukcji hałasu – SRH ma na celu ograniczenie poziomu hałasu podwodnego do wartości zapewniających ochronę morświnów, fok oraz innych organizmów morskich i minimalizację ryzyka wystąpienia znaczących oddziaływań na środowisko. Systemy SRH zastosowane zostaną w celu minimalizacji oddziaływania hałasu podwodnego na gatunki płetwonogie i morświny do wskazanych w raporcie maksymalnych poziomów hałasu podwodnego w określonej odległości od palowania oraz w obszarze Natura 2000 Hoburgs Bank och Midsjöbankarna (SE0330308).

Następnie przedstawiono wyniki modelowania zasięgów oddziaływania hałasu z palowania dla morświnów i fok w tabelach 10.28–10.31 na str. 320–326 raportu, ocenę skali i znaczenia oddziaływań fazy budowy przy zastosowaniu systemu redukcji hałasu w tabelach 10.33–10.34 na str. 327–329 raportu, a także modelowane poziomy hałasu na granicy obszaru Natura 2000 Hoburgs bank och Midsjöbankarna, z uwzględnieniem zastosowania środków mitygujących w postaci BBC, HSD+DBBC oraz IQIP+DBBC, w tabelach 10.46–10.50 na str. 341–346. Raport obejmuje ponadto część dotyczącą środków minimalizujących w rozdziale 15 od str. 476 oraz część dotyczącą monitoringu hałasu podwodnego od str. 479.

Przeprowadzone modelowanie wykazało, że hałas podwodny generowany podczas palowania może rozprzestrzeniać się na znaczne odległości i oddziaływać przede wszystkim na morświny oraz w mniejszym stopniu na foki. Z analizy wynika, że najskuteczniejsze są rozwiązania podwójne, tj. HSD + DBBC oraz IQIP + DBBC, które znacząco ograniczają ryzyko wystąpienia TTS i PTS oraz zmniejszają zasięg oddziaływań behawioralnych. Sama kurtyna bąbelkowa BBC jest oceniana jako mniej skuteczna i w części analiz nie zapewnia osiągnięcia wymaganych progów ochronnych. Zastosowanie podwójnych rozwiązań SRH znacząco ogranicza zasięg oddziaływań oraz ryzyko wystąpienia uszkodzeń słuchu (TTS - tymczasowe przesunięcie progu słyszalności i PTS - trwałe przesunięcie progu słyszalności) u ssaków morskich.

W przypadku morświnów stwierdzono, że przy zastosowaniu SRH oddziaływania związane z uszkodzeniem słuchu będą ograniczone do niewielkiego obszaru bezpośrednio otaczającego miejsce palowania, natomiast głównym efektem pozostaną czasowe zmiany behawioralne, obejmujące lokalne płoszenie i unikanie rejonu prac. Zasięg tych oddziaływań może obejmować fragment obszaru Natura 2000 Hoburgs bank och Midsjöbankarna, jednak powierzchnia objęta wpływem nie przekroczy ok. 1% obszaru w okresie letnim i 3,8% w okresie zimowym. W przypadku fok modelowanie wykazało pomijalne ryzyko trwałego uszkodzenia słuchu oraz ograniczony zasięg oddziaływań behawioralnych.

Analiza emisji hałasu podwodnego wykazała, że realizacja przedsięwzięcia nie spowoduje znacząco negatywnego oddziaływania na cele ochrony obszaru Natura 2000 Hoburgs bank och Midsjöbankarna (SE0330308). Ocena oddziaływania wykazała brak oddziaływań na siedliska przyrodnicze 1110 (piaszczyste ławice podmorskie) i 1170 (rafy), które znajdują się poza zasięgiem prognozowanych oddziaływań inwestycji. Najistotniejszym czynnikiem oddziaływania będzie hałas podwodny związany z palowaniem, mogący wpływać na morświny

oraz w mniejszym stopniu na ptaki będące przedmiotami ochrony obszaru. Przy zastosowaniu odpowiednio dobranego SRH oraz organizacji prac wpływ ten będzie ograniczony głównie do czasowego płoszenia i przemieszczania się osobników poza rejon robót. Oddziaływanie oceniono jako umiarkowane dla morświna i lodówki, mało istotne dla nurnika oraz pomijalne dla edredona. Nie przewiduje się również pogorszenia integralności obszaru Natura 2000 ani istotnego wpływu na jego powiązania z innymi obszarami sieci Natura 2000.

Zatem odpowiedni dobór środków mitygujących oraz lokalizacji i harmonogramu palowania, w szczególności unikanie prac w północnej części farmy w okresie czerwiec–sierpień, pozwoli na istotne ograniczenie oddziaływań na ssaki morskie i utrzymanie ich na poziomie niepowodującym znacząco negatywnego wpływu na stan ochrony populacji.

Załącznik 3 obejmuje modelowanie numeryczne propagacji hałasu podwodnego generowanego podczas palowania fundamentów morskich farm wiatrowych na obszarze MFW Baltica-1. Przeanalizowano w nim emisję hałasu dla turbin zlokalizowanych w północnej, centralnej i południowej części MFW oraz scenariusze sezonowe uwzględniające warunki letnie i zimowe. Na podstawie modelowania określono zasięg oddziaływania hałasu na ssaki morskie, w szczególności morświny i foki, oraz na ryby, uwzględniając możliwość wystąpienia zmian behawioralnych, czasowego i trwałego uszkodzenia słuchu (TTS i PTS). Opracowanie zawiera również analizę skuteczności środków ograniczających emisję hałasu podwodnego, takich jak kurtyny bąbelkowe (BBC i DBBC), systemy Hydro Sound Damper (HSD) oraz IQIP, a także ocenę wpływu ich zastosowania na ograniczenie zasięgu oddziaływań. Wyniki modelowania wykazały, że największe oddziaływanie akustyczne związane jest z palowaniem fundamentów monopali, fundamenty typu jacket generują hałas mniejszy, a fundamenty grawitacyjne są rozwiązaniem relatywnie najcichszym, natomiast zastosowanie odpowiednio dobranego Systemu Redukcji Hałasu pozwala istotnie ograniczyć poziom i zasięg hałasu podwodnego oraz zminimalizować ryzyko wystąpienia negatywnych skutków dla organizmów morskich. Analizy wykonane dla sezonu letniego i zimowego potwierdziły, że skala oddziaływania zależy od lokalizacji prac, warunków propagacji dźwięku oraz zastosowanych środków minimalizujących. Wnioski uzyskane w wyniku tego modelowania zostały zawarte w raporcie i przytoczone powyżej.

Ponadto należy zauważyć, że inwestor został zobowiązany w punkcie B.III.1 sentencji decyzji RDOŚ w Gdańsku z 17 października 2025 r. do wdrożenia systemu redukcji hałasu, który zagwarantuje, by poziomy hałas podwodnego wynikającego z budowy nie przekroczył ważonego poziomu $140 \text{ dB re } 1 \text{ uPa}^2\text{s}$ (SEL_{cum}) dla morświnów w granicach obszaru Natura 2000 Hoburgs bank och Midsjöbankarna. Dodatkowo RDOŚ w Gdańsku podobną lecz rozszerzoną wersję tego warunku wskazał w punkcie C.1.g: *W trakcie palowania zastosować systemy redukcji hałasu ograniczające emisje hałasu na przykład kurtyny powietrzne/bąbelkowe lub inne technologie, gwarantujące nieprzekraczanie na granicy obszaru Natura 2000 Hoburgs bank och Midsjöbankarna poziomu hałasu mogącego wywołać czasowe przesunięcie progu słyszenia (TTS) u morświna, tj. poziomu $140 \text{ dB re } 1 \text{ uPa}^2\text{s}$ (SEL_{cum}) ważonego funkcją HF (funkcja ważenia HF dla ssaków morskich o dużej wrażliwości na dźwięki wysokich częstotliwości — morświn). W przypadku, kiedy z pomiarów hałasu*

wynikać będzie przekroczenie ww. progu, należy przerwać wbijanie pali i zastosować dodatkowe działania minimalizujące, które pozwolą na osiągnięcie wskazanego wyżej, granicznego poziomu hałasu. O sytuacji takiej i zastosowanych dalszych środkach poinformować niezwłocznie Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Gdańsku, nie później niż 7 dni od wystąpienia zdarzenia. Zatem doprecyzowanie planowanych do zastosowania metod, które nadal wskazane zostaną na podstawie modelowania, nie zmieni faktu, że mogą one być niewystarczające i że na etapie budowy inwestor będzie musiał zastosować inne lub dodatkowe metody w celu dotrzymania ważonego poziomu hałasu wskazanego w sentencji decyzji RDOŚ w Gdańsku. Zatem w opinii GDOŚ ponowna ocena oddziaływania na środowisko w zakresie propozycji rozwiązań minimalizujących oddziaływanie hałasu nie jest potrzebna, bo jej wyniki nie przełożą się na wskazanie pewnych, ostatecznych rozwiązań.

Mając na uwadze powyższe, organ odwoławczy uznał, że raport wraz z załącznikami zawierają wystarczające, spójne i miarodajne informacje dot. wpływu przedsięwzięcia na środowisko w zakresie, w którym RDOŚ w Gdańsku w zaskarżonej decyzji nałożył obowiązek przeprowadzenia ponownej oceny oddziaływania na środowisko. Dokumentacja obejmuje m.in. sposoby fundamentowania, powierzchnię zajęcia dna, maksymalną liczbę i parametry turbin oraz morskich stacji elektroenergetycznych, modelowanie kolizyjności ptaków migrujących oraz morskich, analizę efektu bariery, propozycję zastosowania czasowego wyłączania turbin, a także propozycje środków minimalizujących hałas wraz z oceną ich skuteczności. Skoro zatem zagadnienia te zostały już rozpoznane w stopniu pozwalającym na dokonanie oceny oddziaływania na środowisko i umożliwiły nałożenie warunków korzystania ze środowiska, wymagań dotyczących ochrony środowiska koniecznych do uwzględnienia w projekcie budowlanym, obowiązków w zakresie działań minimalizujących oraz wskazania zakresu monitoringu, brak jest podstaw do przyjęcia, że konieczne jest przeprowadzenie ponownej oceny oddziaływania na środowisko. Należy także podkreślić, że analizy wykonane w raporcie odnoszą się do założonych w nich najmniej korzystnych warunków. Raport, który zostałby wykonany na etapie ponownej oceny oddziaływania na środowisko, nadal opierałby się o przyjęte założenia. Konkretną weryfikację oddziaływania MFW Baltica-1 na środowisko przedstawia dopiero wyniki monitoringu, wtedy będzie można podjąć dodatkowe działania zapobiegające ewentualnym niekorzystnym oddziaływaniom na środowisko.

Ponadto należy zauważyć, że RDOŚ w Gdańsku w uzasadnieniu decyzji nie argumentuje wskazanego w sentencji zakresu ponownej oceny oddziaływania na środowisko. Uzasadnia to rozstrzygnięcie powołując się na:

1. dane obwiedniowe nie pozwalające na wystarczającą ocenę oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko i ustalenie warunków realizacji przedsięwzięcia, odnosząc się przy tym do Wytocznych w zakresie oceny oddziaływania na środowisko dla morskich farm wiatrowych;
2. niepełną analizę oddziaływania skumulowanego planowanego przedsięwzięcia z MFW Baltica-1+ i MFW Bałtyk I, wskazując, że „z uwagi na brak szczegółowych informacji o zakresie ich oddziaływań, nie zostały one wystarczająco precyzyjnie opisane w raporcie o oś”;

3. to, że ponowna ocena oddziaływania na środowisko „zniesienie ryzyka nadmiarowych warunków środowiskowych ograniczających przedsięwzięcie”; „pozwoli usunąć/zmienić przewymiarowane, wpływając negatywnie na optymalny rozwój projektu ograniczenia obszarowe, harmonogramowe, nadmiarowe działania osłonowe i monitoringowe”.

Odnosząc się do tej argumentacji, należy wskazać, że wytyczne zawierają jedynie podpowiedzi do zastosowania, zaś każdą sprawę rozpatruje się indywidualnie, biorąc pod uwagę materiał dowodowy zgromadzony w sprawie. Raporty dla wszystkich MFW opracowywane są na zasadzie obwiedniowego oddziaływania danej morskiej farmy na środowisko. W opinii GDOŚ w niniejszej sprawie oddziaływanie przeanalizowane zostało dla najbardziej niekorzystnych założeń, a ocena oddziaływania na etapie pozwolenia na budowę nadal oparta zostanie na modelowaniu oddziaływań, co w opinii GDOŚ nie spowoduje doszczegółowienia oddziaływań na środowisko ani zmiany wyników modelowań przedstawionych w raporcie z 16 maja 2025 r. Szczegółowo do tych zagadnień, ze względu na które RDOŚ w Gdańsku nałożył obowiązek ponownej oceny oddziaływania na środowisko, GDOŚ odniósł się w uzasadnieniu tej decyzji.

Do oddziaływań skumulowanych organ drugiej instancji ustosunkował się na stronie 10 tej decyzji. Z raportu wynika, że oddziaływania MFW Bałtyk I zostało szczegółowo uwzględnione w oddziaływaniach skumulowanych z planowanym przedsięwzięciem. Natomiast w odniesieniu do MFW Baltica-1+ w raporcie wskazano, że ze względu na wczesny etap realizacji tego projektu i brak informacji o zakresie jego oddziaływań nie ujęto go w analizie oddziaływań skumulowanych. W opinii GDOŚ nakładanie obowiązku ponownej oceny dla przedsięwzięcia z uwagi na brak szczegółowych informacji w odniesieniu do innego planowanego przedsięwzięcia jest działaniem nieuzasadnionym i przeniesieniem odpowiedzialności na inwestora za inne przedsięwzięcie. Skoro MFW Baltica-1+ jest na wczesnym etapie rozwoju projektu i posiadane informacje nie pozwolą obecnie na analizę oddziaływań skumulowanych, to oddziaływania skumulowane zostaną przeanalizowane na etapie przygotowania raportu dla Baltica-1+.

Dodatkowo odnosząc się do argumentu, że ponowna ocena pozwoli na „zniesienie ryzyka nadmiarowych warunków środowiskowych ograniczających przedsięwzięcie”, należy tu wskazać, że zgodnie z art. 88 ust. 1 pkt 1 u.o.o.ś. ponowną ocenę oddziaływania na środowisko przeprowadza się także na wniosek podmiotu planującego podjęcie realizacji przedsięwzięcia, złożony do organu właściwego do wydania decyzji. Zatem jeśli wnioskodawca uzna, że decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach zawiera warunki, które są niemożliwe do spełnienia, ograniczają możliwość realizacji przedsięwzięcia lub są niezgodne z projektem przedsięwzięcia, tołoży odpowiedni wniosek do organu prowadzącego postępowanie w sprawie wydania albo zmiany decyzji, o których mowa w art. 72 ust. 1 pkt 1 u.o.o.ś.

Zgodnie z art. 82 ust. 2 u.o.o.ś. w stanowisku, o którym mowa w ust. 1 pkt 4 u.o.o.ś. (w sprawie konieczności przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko w ramach postępowania w sprawie wydania decyzji, o których mowa w art. 72 ust. 1 pkt 1 u.o.o.ś.), właściwy organ stwierdza konieczność przeprowadzenia oceny oddziaływania

przedsięwzięcia na środowisko w ramach postępowania w sprawie wydania decyzji, o których mowa w art. 72 ust. 1 pkt 1, 10, 14 i 18 u.o.o.ś., oraz pozwoleń, o których mowa w ust. 1 pkt 4b u.o.o.ś., biorąc pod uwagę w szczególności następujące okoliczności:

- 1) posiadane na etapie wydawania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dane na temat przedsięwzięcia nie pozwalają wystarczająco ocenić jego oddziaływania na środowisko lub wymagają uszczegółowienia w ramach decyzji, o których mowa w art. 72 ust. 1 pkt 1, 10, 14 i 18 u.o.o.ś., oraz pozwoleń, o których mowa w ust. 1 pkt 4b u.o.o.ś.;
- 2) ze względu na rodzaj i charakterystykę przedsięwzięcia oraz jego powiązania z innymi przedsięwzięciami istnieje możliwość kumulowania się oddziaływań przedsięwzięć znajdujących się na obszarze, na który będzie oddziaływać przedsięwzięcie;
- 3) istnieje możliwość oddziaływania przedsięwzięcia na obszary wymagające specjalnej ochrony ze względu na występowanie gatunków roślin i zwierząt lub ich siedlisk lub siedlisk przyrodniczych objętych ochroną, w tym obszary Natura 2000 oraz pozostałe formy ochrony przyrody.

W opinii GDOŚ w rozpatrywanej sprawie żadna z powyższych przesłanek nie przemawia za nałożeniem obowiązku konieczności przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko w ramach postępowania w sprawie wydania decyzji, o których mowa w art. 72 ust. 1 pkt 1 u.o.o.ś., co zostało wykazane w uzasadnieniu tej decyzji.

Przed wydaniem niniejszej decyzji organ drugiej instancji, zawiadomieniem z 9 lipca 2026 r., znak: DOOŚ-WDŚI.420.33.2025.SP.9, poinformował strony postępowania, na podstawie art. 10 § 1 k.p.a., o możliwości zapoznania się z aktami sprawy oraz wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań.

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 2 k.p.a. organ odwoławczy może uchylić zaskarżoną decyzję w całości albo w części i w tym zakresie orzec co do istoty sprawy albo uchylając tę decyzję – umorzyć postępowanie pierwszej instancji w całości albo w części. Uchylenie decyzji w oparciu o art. 138 § 1 pkt 2 *ab initio* k.p.a. będzie miało miejsce wówczas, gdy w wyniku ponownego rozpoznania sprawy rozstrzygnięcie merytoryczne organu odwoławczego jest niezgodne z rozstrzygnięciem organu pierwszej instancji. Organ administracji, wydając w postępowaniu odwoławczym decyzję uchylającą zaskarżoną decyzję i orzekając co do istoty sprawy, zajmuje stanowisko, że rozstrzygnięcie organu pierwszej instancji jest w tym zakresie nieprawidłowe z uwagi na niezgodność z przepisami prawa lub z punktu widzenia celowości podjętego rozstrzygnięcia. Z sytuacją taką mamy do czynienia w odniesieniu do zaskarżonego punktu F decyzji RDOŚ w Gdańsku z 17 października 2025 r.

Mając na uwadze zasadę dwuinstancyjności postępowania administracyjnego, którego istotą jest zapewnienie stronom prawa do dwukrotnego rozpatrzenia i rozstrzygnięcia sprawy, GDOŚ w ramach postępowania odwoławczego dokonał analizy zgromadzonego materiału dowodowego. W toku postępowania odwoławczego organ drugiej instancji rozpatrzył sprawę w zakresie, który został zaskarżony. Zaskarżona część decyzji była niezgodna z punktu widzenia celowości podjętego rozstrzygnięcia, co uzasadniało jej uchylenie i merytoryczne rozstrzygnięcie sprawy.

Wobec powyższego GDOŚ orzekł, jak w sentencji.

Pouczenie

- niniejsza decyzja jest ostateczna w administracyjnym toku instancji. Na decyzję, zgodnie z art. 50 oraz art. 52 § 1 i 2 w związku z art. 3 § 2 pkt 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2026 r. poz. 143, ze zm.), dalej p.p.s.a., służy skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie;
- zgodnie z art. 53 § 1 oraz art. 54 § 1 p.p.s.a. skargę należy wnieść, za pośrednictwem GDOŚ, w terminie trzydziestu dni od dnia otrzymania decyzji;
- skarżący, zgodnie z art. 230 p.p.s.a. w związku z § 2 ust. 3 pkt 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2021 r. poz. 535), obowiązany jest do uiszczenia wpisu od skargi w kwocie 200 zł. Skarżący, co wynika z art. 239 p.p.s.a., może być zwolniony z obowiązku uiszczenia kosztów sądowych;
- skarżącemu, zgodnie z art. 243 p.p.s.a., może być przyznane, na jego wniosek, prawo pomocy. Wniosek ten wolny jest od opłat sądowych;
- skargę w formie elektronicznej należy wnieść na adres ePUAP: /gdosgovpl/SkrytkaESP, natomiast w formie papierowej – na adres siedziby Generalnej Dyrekcji Ochrony Środowiska: Al. Jerozolimskie 136, 02-305 Warszawa.

PIOTR OTAWSKI

Generalny Dyrektor Ochrony Środowiska

/podpis elektroniczny/

Otrzymują:

1. Radca prawny [REDACTED] pełnomocnik spółki Elektrownia Wiatrowa Baltica-1 sp. z o.o., e-Doręczenia
2. "Grand Agro Fundacja Ochrony Środowiska Naturalnego", e-Doręczenia

Do wiadomości:

1. Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Gdańsku, e-Doręczenia
2. Ministerstwo Klimatu i Środowiska, e-Doręczenia